

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Josefem Strakou ve věci

žalobce: **V. H.**
narozen X
bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Vratislavem Vlčkem
sídlem Běluňská 258/68, 193 00 Praha 9

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2024, č. j. 124314/2024/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci se soud zabývá přezkumem správního rozhodnutí o dopravním přestupku řidiče na úseku zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), přičemž stěžejní spornou otázkou je použitelnost výsledků měření rychloměru. Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

2. Žalobce byl na základě rozhodnutí Městského úřadu Nymburk (dále „městský úřad“) ze dne 15. 8. 2024, č. j. MEUNYM-070/57184/2024/Vos (dále „prvostupňové rozhodnutí“) uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, jehož se dopustil z nedbalosti tím, že dne 10. 4. 2024 ve 11:17 hodin v obci Nymburk na ulici Okružní poblíž domu č. 2076 řídil motorové vozidlo značky Škoda Fabia reg. zn. X rychlostí 68 km.h⁻¹ (resp. 65 km.h⁻¹ po odečtení odchylky) a překročil tak nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 15 km.h⁻¹, čímž porušil obecnou povinnost řidiče podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a dále paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Městský úřad při zjišťování skutkového stavu vycházel především ze záznamu o měření rychlosti poskytnutých dopravní policií, současně vyslechl jako svědka i zasahujícího policistu prap. L. K. Současně nepřisvědčil žalobcově klíčové námitce, že by fotografie registrační značky pořízená měřícím zařízením byla nečitelná a že by výsledek měření nemohl být použit jako důkaz o spáchání přestupku.
3. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž shodně jako v řízení na prvním stupni namítal, že měřícím zařízením pořízená fotografie se záměrným křížem nezachycuje registrační značku čitelně, a proto výsledek tohoto měření nemohl být použitelný pro prokázání viny. Obsáhle přitom poukazoval na rozhodnutí jiných přestupkových orgánů, v nichž byla nečitelnost fotografie konstatována jako zásadní vada zpochybňující věrohodnost záznamu měření. Rovněž nesouhlasil s hodnocením svědecké výpovědi vyslechnutého policisty, poukazoval na části, v nichž policista vypověděl, že při měření mohlo dojít k výměně a že neví, kdo prováděl měření u žalobcova vozidla. Dle názoru žalobce měl proto městský úřad vyslechnout i druhého ze zasahujících policistů.
4. Žalovaný však žalobci nepřisvědčil a rozhodnutí ze dne 19. 9. 2024, č. j. 124314/2024/KUSK (dále „napadené rozhodnutí“) jeho odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
5. Proti napadenému rozhodnutí se nyní žalobce brání žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).

II. Obsah podání účastníků

Shrnutí žalobních bodů

6. Žalobce podrobně líčí průběh správního řízení před orgány obou stupňů a klíčové argumenty svých námitek proti použitelnosti výsledku měření. Má za to, že správní orgány při jejich vypořádání pochybily.
7. Předně namítá, že již v průběhu správního řízení upozorňoval na nečitelnost registrační značky na fotografii ze záznamu o přestupku, na které je vidět záměrný kříž a kterou považuje za hlavní. Dle jeho názoru musí být registrační značka měřeného vozidla bezpodmínečně čitelná právě na tom snímku, na kterém se na měřeném vozidle zobrazuje záměrný kříž. Naproti tomu zbývající dvě fotografie nejsou dle názoru žalobce usvědčujícími důkazy o překročení rychlosti, neboť v době jejich pořízení se již vozidlo nachází na jiném místě a jeho rychlost se nezjišťuje. Žalovaný a městský úřad se však s těmito námitkami nevypořádali, jejich odůvodnění je čistě formální a nedostatečné z hlediska požadavků § 68 odst. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále „správní řád“).
8. Žalobci rovněž není zřejmé, z čeho žalovaný dovodil závěr, že v případě pochybností ohledně naměřených výsledků by měřič rychlosti *LTI 20/20 TruCAM II* zobrazil chybové hlášení a všechny naměřené hodnoty by byly vymazány. Z návodu k obsluze k měřicímu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

zařízení *LTI 20/20 TruCAM II*, jímž žalobce disponuje, žádné takové informace nevyplývají. Není tedy zřejmé, na základě jakého podkladu žalovaný k takovému závěru dospěl, a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Pokud nějaký takový měl, pak s ním žalobce nebyl v rozporu s § 36 odst. 3 a § 93 odst. 1 správního řádu seznámen.

9. Žalobce dále namítá, že se žalovaný velmi obecně vypořádal se závěry rozhodnutí jiných správních orgánů, konkrétně Městských úřadů Beroun a Brandýs nad Labem-Stará Boleslav, Krajských úřadů Středočeského a Karlovarského kraje a Ministerstva dopravy, která mu byla v průběhu řízení předkládána. Ve věcech řešených v těchto rozhodnutích se jednalo o skutkově stejné situace jako v nyní posuzované věci, konkrétně nebyla čitelná registrační značka na fotografii se záměrným křížem, a proto záznamy z měřících zařízení neobstály jako použitelné důkazy. Žalovaný se proto dopustil porušení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nedbal na to, aby ve skutkově shodných nebo obdobných případech nevznikaly nedůvodné rozdíly. Pokud se chtěl od závěrů těchto rozhodnutí odchýlit, pak měl svůj postup řádně odůvodnit, což však neučinil. Naopak se nijak nezabýval srovnáním skutkových dějů uvedených v předložených rozhodnutích.
10. Žalobce rovněž namítá, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se skutečností, že *„blíže neidentifikovaný policista na služebně provedl blíže nezjištěným způsobem editaci pořízeného záznamu spočívající v extrakci a doplnění registrační značky vozidla.“* Vyslechnutá policista nrap. L. K. totiž ve své svědecké výpovědi uvedl, že neví, kdo prováděl měření vozidla rychlosti žalobce, a navíc připustil, že se mohl vyměnit s kolegou, ale zároveň dle údajů v záznamu měl přístroj upravovat on sám. To však dle žalobce představuje zásadní pochybnosti o průběhu měření. Není totiž zřejmé, z jakého zdroje policista značku opatřil a jakým způsobem ji doplnil do záznamu o přestupku. Bylo proto povinností správních orgánů vyslechnout i druhého ze zasahujících policistů, neboť jedině tak by se postavilo najisto, zda a jak probíhalo nastavení měřidla při zapnutí do manuálního režimu, a který z policistů ve skutečnosti měřil rychlost. Taková prověrka důkazu je dle názoru žalobce nezbytnou součástí postupu správních orgánů a zárukou zákonnosti. Neprověřením přesného průběhu měření nelze skutkový stav považovat za zjištěný bez důvodných pochybností, tedy jde o rozpor s § 3 správního řádu.
11. Žalobce dále považuje za exces, že žalovaný vyhodnotil dotazy kladené svědkovi nrap. Ladislavu Kauckému ze strany zmocněncem žalobce jako účelové, aby mohl svědkovu obecnou odpověď interpretovat v odvolání jako odpověď na konkrétní dotaz. Žalobci není zřejmé, co žalovaný touto úvahou sleduje a jaký to mělo význam pro napadené rozhodnutí. Popírá, že by otázky kladené jeho zmocněncem byly návodné, pouze využil svého práva položit svědkovi dotaz k tomu, co pozoroval vlastními smysly.
12. Žalobce konečně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že policistu je třeba obecně považovat za věrohodného svědka. V této souvislosti poukazuje na medializované informace o účelovém postupu Policie ČR při ukládání pokut, specificky na článek ze serveru Seznam zprávy ze dne 25. 10. 2024 na <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/domaci-kauzy-zaberte-mame-jen-16-pokut-sefove-police-nuti-hlidky-at-co-nejvic-trestaji-263141>. Rovněž má za to, že pokud policista oznámí přestupkovému orgánu jednání zakládající podezření z přestupku, pak je jeho zájmem, aby v následném přestupkovém řízení došlo k potrestání pachatele. To může ze strany policistů vést i k úpravě podkladů předkládaných správním orgánům, které proto nesmějí rezignovat na jejich řádném prověřování.

Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

13. Žalovaný předně nesouhlasí s tím, že by na fotografiích ze záznamu z měření nebyla registrační značka čitelná a v podrobnostech odkazuje na vypořádání dané námitky na odůvodnění na str. 5 napadeného rozhodnutí. Dodává, že žalobce svou domněnku o tom, že registrační značka musí být čitelná zrovna na snímku, na kterém se zobrazuje záměrný kříž, nijak nekonkretizuje. V této souvislosti žalovaný poukazuje na závěry judikatury Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“), podle které k prokázání dopravního přestupku obvykle postačuje vycházet z oznámení přestupku, ze záznamu obsahujícího fotografii měřeného vozidla, z údajů o provedeném měření a z ověřovacího listu rychloměru. Tak tomu bylo i v nyní posuzované věci. Podstatný je přitom soubor důkazů, naopak nedostatečné vyobrazení registrační značky na fotografii se záměrným křížem nelze hodnotit izolovaně, ale pouze ve spojení s dalšími podklady, v tomto případě zejména s další obrazovou dokumentací s pořízeného záznamu, kde je žalobcovo vozidlo zachyceno včetně vyobrazení registrační značky. Dle žalovaného přitom žalobce neuvádí nic konkrétního, co by poukazovalo na pochybení při správnosti provedeného měření, které bylo provedeno certifikovaným zařízením a proškolenou osobou. Tyto pochybnosti nemůže zvrátit ani obecné tvrzení žalobce o účelovém jednání policie při ukládání pokut. V daném případě přitom nic nenasvědčuje tomu, že by policista nprap. L. K. sledoval postihem žalobce nějaký profit. Žalovaný rovněž nesouhlasí s tím, že by napadené rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno, případné nedostatky považuje v tomto případě pouze za formální, a nikoliv za zásadní vadu mající vliv na posouzení věci samé a na zákonnost napadeného rozhodnutí jako celku. Žalobu navrhuje zamítnout.

Replika žalobce

14. Na vyjádření žalovaného zareagoval žalobce replikou, ve které v reakci na argumentaci žalovaného upřesnil některá svá tvrzení. Konkrétně upřesnil, že podstatou jeho námitek již v průběhu správního řízení byla skutečnost, že ostatní fotografie ze záznamu o přestupku byly pořízeny na jiném místě než fotografie se záměrným křížem. Údaj o naměřené rychlosti se proto vztahuje k místu, na kterém se měřené vozidlo nacházelo v době pořízení fotografie se záměrným křížem, a nikoliv k rychlosti vozidla na ostatních fotografiích. Jinými slovy, měřené vozidlo v okamžiku pořízení fotografií bez záměrného kříže již nejede a nemůže jet stejnou rychlostí jako vozidlo na fotografii se záměrným křížem. Fotografie bez záměrného kříže, byť s čitelnou značkou, proto nemohou být usvědčujícím důkazem o překročení rychlosti vozidla žalobce. Takovým důkazem může být pouze fotografie se záměrným křížem, ta ale nezobrazuje registrační značku vozidla, takže také nemůže být použita jako usvědčující důkaz.
15. K podpoře své argumentace žalobce předkládá popis rozdílů mezi radarovými a laserovými rychloměry, přičemž žalobce byl změřen rychloměrem *LTI 20/20 TruCAM II*, který má z žalovaným odkazované judikatury nejbližší k rychloměru *LaserCam 4*, u kterého se po celou dobu měření udržuje záměrný kříž na vozidle. Opět připomíná své pochybnosti o tom, který z policistů provedl měření a v jaké míře docházelo mezi policisty ke střídání a změn míst měření, a z tohoto důvodu navrhoval správním orgánům důkaz návodem k obsluze rychloměru *LTI 20/20 TruCAM II* či videozáznamem z průběhu měření, který se nahrává automaticky a je v praxi jiných správních orgánů běžně používán.

II. Posouzení soudem

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje formální náležitosti na ni kladené. Mohl proto přistoupit k jejímu věcnému projednání.
17. Soud ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání za podmínek § 51 s. ř. s., neboť žádný z účastníků k výzvě soudu nesdělil, že na nařízení jednání trvá, navíc v tomto případě lze žalobní body vypořádat jen na základě obsahu právního spisu.
18. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věty první s. ř. s.), vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí.
19. Žaloba není důvodná.
20. Jádrem sporu v nyní posuzované věci je otázka použitelnosti záznamů z rychlostního měření.
21. Ustálená judikatura (srov. zejména rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017-41, obdobně rozsudky NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-71, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41, či ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 As 281/2017-47) vychází z toho, že pokud je měření rychlosti motorového vozidla prováděno měřícím zařízením, pro které je vydáno ověření ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb., které je zároveň platné, pak lze presumovat správnost tohoto měření daného přístroje. Právě ověřovací list měřícího zařízení je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, či ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
22. To znamená, že pokud proběhlo měření rychlosti zařízením s platností, má se za to, že výsledek měření je správný, není-li prokázán opak. Proto i když důkazní břemeno v přestupkovém řízení nese jinak správní orgán, tak v případě předložení výsledků měření z certifikovaného zařízení se důkazní břemeno ve vztahu ke zpochybnění tohoto měření přesouvá na obviněného (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, odst. 24, nebo ze dne 3. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
23. V nyní posuzované věci bylo měření rychlosti prováděno zařízením *LTI 20/20 TruCAM II*, pro které byl vydán Českým metrologickým institutem ověřovací list č. 8012-OL-70207-24. Součástí správního spisu je rovněž osvědčení pprap. L. K. pro daný typ zařízení. Za dané situace šlo ve vztahu k výsledkům měření rychlosti presumovat jeho správnost a bylo na žalobci, aby tyto výsledky zpochybnil.
24. Žalobce zpochybňuje výsledky především na základě argumentace, že z fotografií, jež byly při měření pořízeny, je pouze na jediné z nich viditelný záměrný kříž, avšak právě na této fotografii se záměrným křížem není viditelná registrační značka, tudíž nemohlo jít o důkaz prokazující překročení rychlosti právě jeho vozidla. Současně vyčítá žalovanému opomenutí dané otázky.
25. S touto argumentací soud nemůže souhlasit.
26. Předně není pravdou, že by žalovaný danou otázku opomenul, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí explicitně uvedl, že žalobcem zdůrazňovaná fotografie se záměrným křížem není jediná, neboť na předmětném záznamu je i další obrazový snímek, na kterém již značka čitelná je (viz str. 5 napadeného rozhodnutí). Jakkoli soud nepopírá, že zmiňovaná část odůvodnění je formulačně neobratná a nepříliš přesvědčivá, nemění to nic na tom, že Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

žalovaný ke konkrétní námitce učinil konkrétní právní závěr. Nelze proto uvažovat o tom, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů

27. Žalovaným přijatý závěr je navíc i věcně správný. Soud má shodně jako žalovaný za to, že při hodnocení výstupů z měřicího zařízení se nelze zaměřovat izolovaně jen na fotografii se záměrným křížem a rozostřenou registrační značkou, ale je potřeba jej hodnotit ve spojitosti s i ostatními fotografiemi na pořízeném záznamu, na nichž sice chybí záměrný kříž, avšak registrační značka je dobře viditelná.
28. Soud pro ucelenější představu vkládá snímek záznamu z měření tak, jak je zachycen ve správním spise:

29. Jak je patné z výše vloženého náhledu, přinejmenším na větším snímku vlevo a na menším snímku vpravo dole je registrační značka dobře viditelná a jednoznačně čitelná. Přitom není důvod se domnívat, že by se zmiňované dva snímky týkaly jiného vozidla, než které je zachyceno na třetím snímku vpravo nahoře, na němž je patrný i záměrný kříž. Jinými slovy, všechny tři fotografie zaznamenávají jízdu jednoho a téhož vozidla, byť pouze na dvou z nich je viditelná i registrační značka.
30. Soud zároveň nesouhlasí s žalobcem, že by za relevantní bylo možno považovat jen fotografii se záměrným křížem a že tato fotografie by měla být považována za „hlavní“ a že pouze tuto lze spojovat s údajem o naměřené rychlosti. Soudu naopak není zřejmé, jak žalobce dospěl k úvaze, že údaj o naměřené rychlosti lze spojovat pouze se snímkem zobrazujícím záměrný kříž. V tomto směru soud nepřesvědčuje ani doplňující argumentace v žalobcově replice, ve které vylíčil technické rozdíly mezi radarovými a laserovými rychloměry a jejich odlišné výstupy v podobě množství vygenerovaných snímků. Naopak, pokud žalobce zdůrazňuje, že právě laserové rychloměry – mezi které patří i v této věci použitý rychloměr *LTI 20/20 TruCAM II* – generují videozáznam a z něj se následně zpracovatel zvolí nejvhodnější snímky, pak má soud za to, že právě takto byly zjevně pořízeny i ony tři snímky zachycené na náhledu výše. Proč by podmínkou pro použitelnost těchto snímků jako důkazu o průběhu jízdy nutně muselo být zobrazení záměrného kříže, není z žalobní argumentace zřejmé.

31. Soud nepopírá, že snímek vpravo nahoře se záměrným křížem zachycuje vozidlo na jiném místě než větší snímek vlevo, na kterém je patrný posun vozidla řádově o několik jednotek metrů na téže silnici. Tento „posun v jízdě“ však nemění nic na tom, že jde stále o snímky zachycující jednu a tutéž jízdu jednoho a téhož vozidla. Jinak řečeno, vozidlo zachycené na snímku se záměrným křížem, u něhož není registrační značka čitelná, je zjevně jedním a týmž vozidlem, které pokračovalo v jízdě až do místa zachyceného na snímku bez záměrného kříže, na kterém registrační značka viditelná je. A k tomuž vozidlo lze nepochybně přiřadit i „vzzoomovaný“ snímek samotné značky na nejmenším snímku vpravo dole. Proto i kdyby platila úvaha žalobce, že pouze na snímku se záměrným křížem se rychlost skutečně měřila, zatímco na dalších dvou snímcích bez tohoto kříže již nikoliv, tak to přeci nebrání tomu, aby vozidlo na snímku se záměrným křížem bylo možno ztotožnit s vozidlem zachyceným na dalších dvou snímcích (při jejichž pořízení se dle úvahy žalobce již rychlost neměřila), na nichž je čitelná registrační značka X. Dle soudu tudíž není pochyb o tom, že vozidlo s registrační značkou X zaznamenané na dvou pravých snímcích je identické s vozidlem na levém snímku (se záměrným křížem), na němž je číslo registrační značky nečitelné.
32. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že nemůže souhlasit s žalobcem, že by záznam z měření rychlosti založený ve správním spise zachycoval vozidlo bez registrační značky, resp. s nečitelnou registrační značkou. Tak je tomu pouze u jediného snímku, který však nelze hodnotit izolovaně bez spojitosti s dalšími snímky, potažmo bez spojitosti s dalšími výstupy měření, na kterých je registrační značka daného vozidla patrná, tudíž měřené vozidlo lze bez větších pochyb identifikovat. Klíčová žalobní námitka je proto nedůvodná.
33. Od právě uvedeného se odvíjí i nedůvodnost další žalobní námitky založené na tom, že se žalovaný nevypořádal se závěry rozhodnutí jiných správních orgánů (Městských úřadů Beroun a Brandýs nad Labem-Stará Boleslav, Krajských úřadů Středočeského a Karlovarského kraje a Ministerstva dopravy), které v případě nečitelné registrační značky vyhodnotily záznam z měření jako důkazně nepoužitelný podklad. Jestliže jiné správní orgány vycházely ze závěru, že na záznamech z měření byla registrační značka nečitelná, pak se logicky nemohlo jednat o skutkově shodnou nebo obdobnou situaci jako v nyní posuzované věci, ve které soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že na záznamu z měření byla registrační značka čitelná. Za této situace rozhodně nebylo povinností žalovaného, aby se detailně zabýval každým z předložených rozhodnutí od různých správních orgánů a u každé věci jednotlivě srovnával skutkové děje. Zcela postačovalo, konstatoval-li souhrnně jejich skutkovou odlišnost od jím posuzovaného případu (srov. odst. 7 napadeného rozhodnutí). O porušení § 2 odst. 4 správního řádu zde nelze uvažovat.
34. Soud nicméně dává žalobci zapravdu v tom, že žalovaný nepříliš srozumitelně vysvětlil, z čeho dovozuje závěr, že v případě pochybností ohledně naměřených výsledků by měřič rychlosti *LTI 20/20 TruCAM II* zobrazil chybové hlášení a všechny naměřené hodnoty by byly vymazány. Jakkoli soud – i se zohledněním poznatků z dřívější rozhodovací činnosti – nevyklučuje, že mechanismus chyby při měření mohl fungovat na principu popsaném žalovaným, tak by přeci jen by bylo žádoucí, aby žalovaný (když už měl potřebu otevírat téma mechanismu chyb v měření) přesvědčivěji vysvětlil, z čeho konkrétně tyto odborně-technické závěry dovozuje. Žalovaný navíc tento závěr vyslovil v části odůvodnění zabývající se hodnocením výsledku pprap. L. K. (viz str. 6 napadeného rozhodnutí nahoře), v jehož výpovědi však o mechanismu chyb nic nezaznělo. Tato dílčí argumentační nepřesnost však není vadou mající vliv na správnost skutkových zjištění.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

35. Jelikož není zřejmé, že by žalovaný činil skutková zjištění na základě konkrétního návodu k obsluze, je zjevně bezpředmětné se zabývat tím, zda měl s takovým podkladem seznamovat žalobce ve smyslu § 36 odst. 3 a § 93 odst. 1 správního řádu.
36. Žalobce konečně zpochybňuje výsledky měření na základě obsahu svědecké výpovědi policisty nrap. L. K., neboť z ní dovozuje pochybnost jednak tom, který z policistů měření prováděl, a dále o tom, jak a kým byl pořízený záznam dále zpracováván.
37. Před vypořádáním tohoto okruhu námitek považuje soud za vhodné ocitovat příslušnou část zmiňované výpovědi svědka, jak je zaznamenána v protokolu o výpovědi ze dne 15. 7. 2024, č. j. MUNYM-070/49885/2024/Vos:

„Na otázky obviněného:

Otázka:

Ten den jste měřil pouze vy nebo i druhý člen hlídky?

Odpověď:

Většinou se střídáme, přičemž při vystřídání většinou, zpravidla se kolega v měřícím zařízení přihlašuje na sebe.

Otázka:

Můžete mi to prosím konkretizovat, jak to bylo dne 10. 4. 2024?

Odpověď:

To si nevybavím.

Otázka:

Měřící zařízení bylo na trojnožce nebo monopolu?

Odpověď:

Zařízení bylo na trojnožce.

Otázka:

Kdo stahoval výsledky na služebně?

Odpověď:

Zpravidla to stahuje zástupce vedoucího a v jeho nepřítomnosti zástupce vedoucího oddělení, a proto nevím, kdo to byl konkrétně.“

38. Právě ve výše citované části výpovědi soud nalézá pasáže, které se vztahují k provádění měření konkrétním policistou a ke zpracování výsledků na služebně, od čehož se odvíjí argumentace na str. 10-11 žaloby. Soud nicméně po vyhodnocení výše citované části svědecké výpovědi nrap. L. K. musí konstatovat, že žalobce její obsah interpretuje poněkud mylně.
39. Soud předně nesouhlasí s kategorickým hodnocením žalobcem, že by vyslechnutý policista vypověděl, že neví, kdo měření prováděl. Nrap. L. K. ve skutečnosti zmínil, že se během měření většinou střídají s kolegou, a že si nedovede přesně vybavit, jak to proběhlo zrovna dne 10. 4. 2024. Přitom ale nijak nepopřel, že by v inkriminovaný den prováděl měření i on sám, naopak svou osobní účast na měření tedy nijak nezpochybnil. Z tohoto důvodu jeho výpověď nijak nekoliduje s údajem vygenerovaným ze záznamu z měření (viz tabulka pod fotografiemi na listině JID: X), na kterém je jako operátor v čase 11:17:58 uváděn právě on (L. K.). Stejně tak věrohodnost zmiňovaného údaje ze záznamu z měření nemůže být zpochybněna či znevěrohodněna pouze na základě skutečnosti, že nrap. L. K. si již nepamatoval přesný okamžik střídání s kolegou. Lapidárně vyjádřeno, říká-li někdo, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

nezná určitý údaj (okamžik střídání), tak tím přeci zároveň neříká, že by jiný údaj (čas měření a jméno operátora ve vygenerovaném záznamu) neplatil nebo byl nepravdivý. Soud má naopak za to, že záznam z měření objasňuje právě to, co si nrap. L. K. v době podání svědecké výpovědi již nepamatoval – tedy že dne 10. 4. 2024 v čase 11:17:58 obsluhoval přístroj právě ona nikoliv jeho kolega. Obsah svědecké výpovědi nrap. L. K. a obsah záznamu z měření se tedy nevylučují, ale naopak se doplňují. Nejedná se proto o zásadní pochybnost o průběhu měření, jak argumentuje žalobce, ale naopak o jeho bližší objasnění.

40. Za dané situace tedy nebyla a není pochybnost o tom, který konkrétní policista prováděl měření, a proto zjevně bylo bezpředmětné, aby byl vyslýchán ještě i druhý člen policejní hlídky. Z tohoto hlediska nelze postupu správních orgánů nic vytknout.
41. Dle soudu nemohou být pochybnosti o výsledku měření založeny ani tím, že na policejní služebně došlo (slovy svědka) ke „stažení výsledků“ z měřicího zařízení a že tuto činnost provedl konkrétní policista. Soud má naopak za to, že „stažení výsledků“ – pod čímž si lze představit typicky uložení údajů pořízených měřícím zařízením na jiný nosič za účelem zaevidování do spisu – představuje běžnou součást policejní práce v rámci správy důkazního prostředku a vedení spisové služby. Aby bylo možno dovodit, že při takové činnosti došlo k nějaké neoprávněné manipulaci s výsledky měření, jako například pozměňování údajů s naměřenými hodnotami či doplňování neexistujících údajů, pak by musela být předestřena nějaká podstatně závažnější okolnost než prostý fakt, že na policejní služebně se výsledky dále zpracovávaly a že se tomu věnoval blíže neurčený policista, pravděpodobně vedoucí místního oddělení či jeho zástupce. Soud naopak nenalézá žádnou relevantní indicii, která by naznačovala, že by některý z vedoucích či řadových policistů při zpracovávání výsledků měření doplňoval nějaké neexistující údaje či jinak manipuloval s naměřenými hodnotami.
42. Důvodné pochybnosti ohledně práce policie při nakládání s důkazními prostředky nemůže založit ani skutečnost, že policisté předávají jimi opatřené výsledky měření přestupkovým orgánům. Předávání výsledků vlastních šetření jiným orgánům veřejné moci za účelem jejich využití jako důkazních prostředků je opět běžnou součástí policejní práce, která bez dalšího nevypovídá o nějakém osobním zájmu konkrétního policisty na potrestání konkrétní osoby. Podobně je zcela běžné, že policista pořizující konkrétní důkazní prostředek – jako například záznam z měření – je později vyslechnut jako svědek. Ani v takovém případě nelze bez dalšího uvažovat o tom, že vyslýcháný policista by musel být jako svědek nutně nevěrohodný či zaujatý. Správná je naopak výchozí úvaha žalovaného, že policista je obecně považován za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného, zcela koresponduje s konstantní judikaturou (srov. rozsudek NSS 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42, bod 19, ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 124/2015-46, odst. 22-25, ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 176/2016-41, či usnesení ze dne 17. 8. 2023, č. j. 4 As 35/2023-32, odst. 11). Jakkoli se zde odkazovaná judikatura týkala primárně hodnocení svědeckých výpovědí policisty, lze její závěry nepochybně vztáhnout i na jiné činnosti policie, jako například zpracovávání záznamů z rychlostních měření či obecně spravování a uchovávání potenciálních důkazních prostředků.
43. Případy, v nichž judikatura uznala policistu za nestranného či nevěrohodného, se týkaly například zjištění, že zasahující policista vedl v době zjištění přestupku s obviněným osobní či soudní spor v jiné záležitosti, nebo zjištění, že u konkrétního obviněného řidiče došlo ke zbytečné a neobvykle důkladné prohlídce vozidla poté, co odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

63, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze dne 29. 2. 2024, č. j. 47 A 45/2022-32, odst. 29). O žádnou takovou situaci se však v nyní posuzované věci zjevně nejedná.

44. K založení závažných pochybností o nestrannosti či nevěrohodnosti konkrétního policisty nepostačuje ani žalobcem odkazovaný článek ze serveru Seznam zprávy ze dne 25. 10. 2024. Soudu je z předchozí rozhodovací činnosti známo (viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2025, č. j. 44 A 20/2024-66), že článek pochází ze série reportáží publikovaných na podzim 2024 redaktorem Vojtěchem Blažkem na serveru Seznam zprávy, v nichž bylo poukazováno na nevhodné nastavení způsobu hodnocení výkonosti policistů, která je odvíjena od počtu udělených pokut. Soud nepopírá, že čistě z hlediska zpravodajsko-publicistického jde o významné téma poukazující na možnou chybu systému. Na druhou stranu, informace obsažené v článcích tohoto typu není možno zobecňovat až do té míry, aby bylo možno dovozovat kauzalitu mezi nevhodně nastaveným systémem hodnocení výkonosti policistů a mezi jedním konkrétním posuzovaným policejním úkonem (zde měřením rychlosti žalobcova vozidla ze dne 10. 4. 2024).
45. Lze tedy shrnout, že žalobní argumentace založená na zpochybnění postupu policistů je celkově lichá a nejedná se o skutečnosti vyvracející presumpci správnosti měření. V dané věci tedy nebyly dány důvodné pochybnosti ohledně správnosti a úplnosti skutkového stavu, tedy nedošlo k porušení zásady materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu.
46. Soud nicméně dává žalobci zčásti zapravdu, že některé výhrady žalovaného k otázkám kladeným zástupcem žalobcem při výslechu svědka (viz str. 6 napadeného rozhodnutí) nebyly zcela namístě. Ačkoliv soud dává žalovanému obecně zapravdu, že dotazy kladené zástupcem žalobce se leckdy týkaly skutečností bezprostředně nesouvisejících se samotným měřením (příkladem je dotaz na práci na služebně a na stahování výsledků), tak zároveň nebylo vhodné, aby žalovaný podsouval žalobci či jeho zástupci, jaké důvody je vedly k položení konkrétních dotazů a jaký byl účel jejich pozdějšího využití v odvolacím řízení. Takové úvahy jsou do značné míry spekulativní a mimoběžné s řádným důkazním hodnocením. Uvedené však nemá vliv na vlastní skutková zjištění.
47. Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
48. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy soud nepřiznal procesně úspěšnému žalovanému náhradu nákladů řízení, neboť žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. října 2025

Josef Straka v. r.
samosoudce